

SSM

SABANCI
ÜNİVERSİTESİ
SAKIP
SABANCI
MÜZESİ

BULUŞMA...

REUNION

BİR SERGİ YAPMAK
MAKING AN EXHIBITION
ERDAĞ AKSEL/SELİM BİRSEL

Sabancı Üniversitesi, Sayın Güler Sabancı'nın yıllar önce bir grup akademisyeni davet edip, "gönlünüzdeki üniversiteyi hayal edin" demesiyle başlayan uzun bir sürecin sonucunda kuruldu. Bu üniversiteyi, o dönem mevcut diğerlerinden ayıran özelliklerinden biri, hangi alanda okumaya niyetli olursa olsun her öğrencinin bir temel müfredat eğitimine katılmasıydı. Diğer bir deyişle, ister ekonomi, ister sanat, ister mühendislik okumayı planlasınlar, tüm öğrenciler ilk yılda Matematik, Temel Eserler, Doğa ve Bilim, İnsan ve Toplum başlıklı bazı dersleri alacaklardı.

Ayrı bir Güzel Sanatlar Fakültesi kurmak yerine Sanat ve Sosyal Bilimler Fakültesi bünyesinde oluşturulan "Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Programı" da sanat eğitimine farklı bir yaklaşım öneriyordu. Örneğin, Sabancı Üniversitesi o dönem tüm sanat okullarına girişte kullanılan yetenek sınavını kaldırıp merkezi sistem puanlarıyla öğrenci kabul etmeye başladı.

Michelangelo, 16. yüzyılda Papa II. Julius'un himayesinde Sistina Şapelini fresklerle donattığında, sadece Batı sanatının akışını değiştirmekle kalmamıştı. O resimler, buldukları mekâna rağmen sanatın kilisenin hegemonyasından çıkmasında ve toplumun dünyevi bir bakış açısı edinmesinde önemli bir rol oynamıştı. Pablo Picasso'nun ünlü *Guernica* tablosu 20. yüzyılda faşizme karşı bir duruş niteliği taşıyor; birçok ülkede sergilenmesi dünyanın ilgisini İspanya İç Savaşı'na çekmiştir. Joseph Beuys'un sosyal plastik kavramından, Ai Weiwei'in iki bin yıllık bir Han hanedanı vazosunu yere bırakıp kırma eylemine kadar, sanat pratiği tarih boyunca sosyal ve siyasal çevreyle ilişkiliydi. Bu anlamda, sanat ile sosyal bilimlerin birbirleriyle etkileşim halinde olduklarını ve birbirlerinden beslendiklerini biliyor ve görüyorduk. Aynı iki fakülte yerine tek bir çatı altında bir sanat ve sosyal bilimler fakültesi oluşturma kararı, tüm bu bilgiler ışığında bizim de katkılarımızla verilmişti. Yukarıda sözü edilen Temel Müfredat Yılı yoluyla, matematik bilen, kitap okuyan, yazı yazabilen sanat insanlarının yetiştirilmesi, ama aynı zamanda sergileri görmeye eğilimi olan mühendisler, gördükleri sanat yapıtları karşısında düşünebilen ekonomistler yetiştirilmesi de hedefleniyordu.

Sabancı University was founded at the end of a long process that started with Güler Sabancı's challenge to a group of academicians to 'imagine the university that your heart desires.' What differentiated this university in Turkey from others at the time was that all students, regardless of their intended major, would go through a basic Core Program. In other words, whether they were planning to study economics, arts, or engineering, all students would, during their first year, take certain courses in the categories such as mathematics, major works, nature and science, and humanity and society.

The fact that a Visual Arts and Visual Communication Design Program was created within the Faculty of Arts and Social Sciences, rather than establishing a separate Faculty of Fine Arts, was also suggestive of a different approach to art education. For example, Sabancı eliminated the aptitude test that all art schools used at the time, choosing instead to admit students on the basis of the central university entrance examination scores.

When Michelangelo painted the Sistine Chapel frescoes in the sixteenth century under the patronage of Pope Julius II, he did more than merely change the course of western art; despite the location of paintings, his work played an important role in the emergence of art from under the hegemony of the church, and in society's movement towards an earthly worldview. Pablo Picasso's *Guernica* symbolizes a stance against fascism in the twentieth century; its exhibition in various countries focused the world's attention on the Spanish Civil War. From Joseph Beuys's notion of 'social plastic' to Ai Weiwei's act of dropping a 2000-year-old Han dynasty urn and shattering it, the practice of art has been intertwined with the social and political environment throughout history. In this sense, we knew and saw that the arts and the social sciences influenced and mutually nurtured each other. The decision to establish a Faculty of Arts and Social Sciences under one roof, rather than two separate faculties, was taken in light of this knowledge and with our full participation. Through the Core Program mentioned above, it was hoped that the university would graduate artists who understand

Sanat okullarındaki geleneksel "Resim", "Heykel", "Fotoğraf" gibi bölümler yerine "Görsel Sanatlar" adı altında enstalasyondan resme, heykelden video ve fotoğrafa uzanan geniş bir şemsiye program oluşturmuştuk. Bu yöntemin, günümüz sanat dünyasındaki çoğulcu etkinliklere, sanatçı profiline ve üretim biçimlerine daha yakın bir yaklaşım olduğunu düşünmüştük. Kuruluş döneminde hem sanat dünyasında hem de sanat eğitimi dünyasında bu farklı yaklaşıma yönelik bazı endişeler oluştu. Sabancı Üniversitesi bu iyi niyetli endişelere direndi ve daima bu projenin arkasında durdu. Derslerin başlamasından 16 yıl sonra, bugün, özellikle son beş yıla baktığımızda, hepimiz biraz da bu direnişin keyifli sonuçlarını izliyoruz.

Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Programı'ndan mezun olan öğrencilerin neler yaptıklarının bir çetelesini tutmak yakın zamana kadar aklımıza gelmemişti. Mezun sanatçılarımızın çoğunun aktivitelerini takip edebiliyorduk. Yurtdışına giden öğrencilerimize referanslar yazıyor ve sonrasında nerelerde, ne yaptıklarını biliyorduk. Tabii bir de artık bize her konuda bilgi aktaran sosyal medya vardı. Önce karma sergilere katılma haberleri geldi, sonra kişisel sergi haberleri. Derken, kimi mezunlarımızın bienallere seçildiğini keyifle duyduk. Sabancı Üniversitesi mezunu genç sanatçılar İstanbul'daki son üç bienalde yer aldıkları gibi, uluslararası bienallere de seçilen mezunlarımız oldu. Yurt dışındaki prestijli üniversitelere tam bursla kabul edilen mezunlarımızın, buldukları ülkelerde kişisel sergiler açtığını, açtıkları sergilerin önemli uluslararası yayınlarda değerlendirildiğini zevkle okuduk.

Sakıp Sabancı Müzesi ile Sabancı Üniversitesi arasındaki ilişkiyi pekiştirecek bir proje düşünüldüğünde, ilk fikir müzede bir öğrenci sergisi açma fikriydi. Biz bu fikre çok da sıcak yaklaşmadık. Bir okul bağlamı içinde üretilen sanat çalışmalarının pedagojik değeri olmasına rağmen gerçek sanatsal değerlerin, bu sanatçı adayları sanat dünyasında kendi kanatlarıyla uçmaya başladıkları zaman ortaya çıkacağını düşünüyorduk. Sakıp Sabancı Müzesi'nin prestijli bir müze olduğuna ve bu üne hepimizin sahip çıkması gerektiğine inanıyorduk.

mathematics, read books, and are capable of writing well, but also engineers interested in attending exhibitions and economists capable of thinking about works of art.

Instead of such traditional departments as 'Painting,' 'Sculpture,' and 'Photography,' we created an umbrella program that stretched from installation to painting, and from sculpture to video and photography. We thought that this approach would be more appropriate for the pluralistic activities, artistic profiles, and forms of production in the contemporary art world. During our early days, some concerns were raised within both the art world and the art education community about this different approach. They were well intentioned, but Sabancı University resisted these concerns and always stood behind the approach. Today, sixteen years after classes began, and particularly looking at the last five years, we are witnessing in part the pleasing results of this perseverance.

Until recently, it had not occurred to us to keep tally of the activities of VAVCD graduates. We followed the careers of most of our graduates, wrote reference letters for those who were going abroad, and kept abreast of what they were doing. Of course, the social media have recently been a source of such information. We first received news of our graduates' participation in group exhibitions, then of solo shows. Soon we started hearing of the selection of some of our graduates to biennales: not only were young artists who graduated from Sabancı University represented in the last three Biennales of İstanbul, some were selected to participate in international biennales as well. We learned with great pleasure about our students being admitted to prestigious international universities with full scholarships, and about their solo exhibitions in their countries of residence; we also read reviews of their shows in important international publications.

When it was suggested that a project be initiated to strengthen the ties between the Sakıp Sabancı Museum and Sabancı University, the first thought that came to mind was to hold an exhibition of works by students. We were not all that enthused by the idea, however, because we thought that while works of art created in the

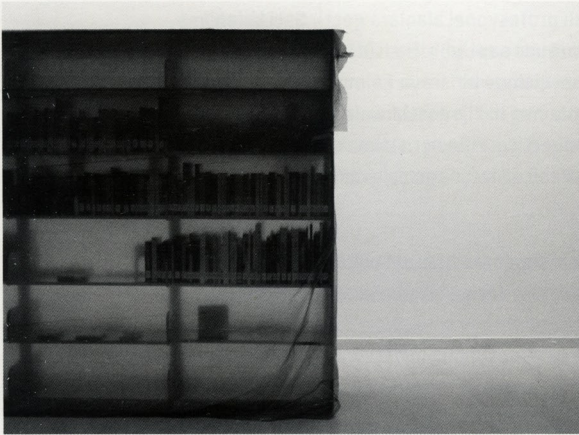
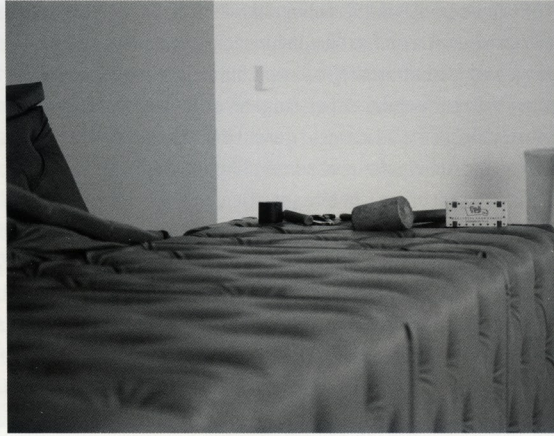
Bir süre sonra, Sabancı Üniversitesi'nden mezun olmuş, artık çoğu otuzlu yaşlarının ortasında olan genç sanatçıların yapıtlarından oluşan bir seçki yapma fikri doğdu. Sadece Sabancı Üniversitesi'nden mezun olmanın böyle bir sergiye katılmak için yeterli bir ölçüt olmadığını da farkındaydık. Aklımızda müzeye yaraşır bir sergi vardı. Bu müzede yapılacak herhangi bir sergideki yapıtların "müze kalitesinde" olması gerektiğini düşünüyorduk. Bu da bir seçme ve elemeyi gerektiriyordu. Bu vesileyle Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Programı'ndan mezun olanların ve sanat alanında aktif olarak çalışan, sergi açan sanatçıların bir kaydını çıkardık. Sonuçlar açıkçası bizim için bile şaşırtıcıydı. Yıllar önce New York'ta sanat eğitimcilerinin toplandığı uluslararası bir konferansta dinlediğimiz bir konuşmayı anımsadık; konuşmacı, sanat okullarından mezun olan öğrencilerin yüzde 70'inin mezun oldukları gün fırçayı bıraktıklarını, yüzde 25'inin de ilk beş yılda sanat yapmaktan vazgeçtiklerini anlatmıştı. Konuşma sonrasındaki tartışmada katılımcı birçok öğretim üyesi ve sanatçı da bu saptamalara katılmıştı. Bu sergi için çetele tutmaya başladığımızda ulaştığımız kayıtlara göre ise Sabancı Üniversitesi'nden mezun genç sanatçılar bu istatistikleri altüst ediyor, hemen hemen hepsi direnerek sanat üretmeyi sürdürüyordu.

Sabancı Üniversitesi, Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Programı, öğrenci sayısı az olan bir program. Bu programdan, geçen yıl itibarıyla 110 kişi mezun oldu. Bu mezunlarımızın bir bölümü sanat üretimini bırakıp küratörlük, sanat yazarlığı gibi sanat dünyasındaki farklı profesyonel alanlara geçti. Geri kalanlar içinde aktif olarak çalışan 60'a yakın genç sanatçı meslektaşımız olduğunu saptadık. Bu isimleri Sakıp Sabancı Müzesi'nde gerçekleştirmeyi düşündüğümüz "Buluşma... Reunion" sergisinde bir araya gelmeye davet ettik. Bu sanatçılar bir dönem bizim öğrencilerimiz, daha sonra meslektaşlarımız hatta dostlarımız olmuştu. Bir kısmını eleyip kırmayı içimize sindirmek bizim için zordu. Sabancı Üniversitesi'nin her alanda uluslararası standartlarla hareket etme ilkesi doğrultusunda, bu projeye davet edilen sanatçıların çalışmaları uluslararası

context of an educational institution are of pedagogical value, their real significance as art will only become clear once these young artists take flight in the art world with their own wings. We felt that the Sakıp Sabancı Museum is a prestigious institution whose reputation we were all obliged to uphold.

Eventually, we came up with the idea to exhibit a selection of the works of young artists who had graduated from Sabancı University, many now in their mid-thirties. We were keenly aware of the fact that simply graduating from Sabancı University could not be an appropriate criterion for participation in such an exhibition. We were thinking of an exhibition worthy of the Museum, and thus wanted the works selected for such an exhibition to be truly 'of museum quality.' This required a selection process, and to that end, we compiled a list of VAVCD graduates now active in the arts, and who have been exhibiting their work. We were sincerely surprised by the results of our early efforts. We remembered a speaker at a conference of art educators in New York many years ago, who had said that 70 percent of art school graduates abandon their brushes the day of their graduation, and another 25 percent give up art during the following five years. Many educators and artists present at the conference had agreed with the speaker. And yet, when we started tallying up the activities of Sabancı University graduates, we found that contrary to the statistics, many were persevering in producing art.

The Visual Arts and Visual Communication Design Program at Sabancı University has a fairly small number of students: only a hundred and ten had graduated by last year. Some have abandoned the active production of art, focusing instead on such alternative art professions as curatorship and criticism. Among the rest, we found nearly sixty young artist colleagues actively at work, and invited them to the 'Buluşma... Reunion' exhibition planned at the Sakıp Sabancı Museum. These artists had once been our students and later our colleagues, and even our friends. It was difficult for us to make a selection. In accordance with Sabancı University's principle of living up to international standards in all matters, an international committee carefully reviewed the works

bir seçici kurul tarafından özenle değerlendirildi. Ne var ki, müze mekân olanaklarının çok üstüne çıkan proje başvuru sayısı ister istemez zorlu bir eleme sürecini gerekli kıldı. Uluslararası seçici kurulun yoğun, dikkatli ve çok perspektifli değerlendirmesi sonucunda ilk "Buluşma... Reunion" sergisinde 19 sanatçının yer almasında fikir birliği sağlandı.

"Buluşma... Reunion" sergisi tematik bir sergi değildir. Sergi, Sabancı Üniversitesi'nde görsel sanatlar eğitimi almış ve mezun olduktan sonra bizlerden bağımsız kendi çalışmalarına devam edip kendini geliştirmiş genç sanatçıların çalışmalarının bir araya gelmesinden oluşuyor. İlk bakışta ortaya çıkanın eklektik bir sergi olduğu düşünülebilir. Bu durumu Sabancı Üniversitesi, Görsel Sanatlar Programı'nın eğitim yaklaşımı-na uygun buluyoruz. Bu yaklaşımda, bir atölye hocasının kişisel eğiliminden farklı olarak, kişiye özel, farklı kimliklere, farklı becerilere, farklı eğilimlere olanak tanıyan bir tavır benimsemiştir. Böylece, öğrencilerin çalışmalarında çeşitlilik içeren, çoğulcu ve özellikle tercih ettiğimiz eklektik bir görünüm kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Uluslararası seçici kurula sunduğumuz 60'a yakın sanatçının çalışmalarına bakarken yaklaşımımızın çeşitliliğe yönelik olması nedeniyle bu sergide bir bütünlük olup olmayacağı konusunu biraz düşündük. Sergide yer alan ve almayan genç meslektaşlarımızın çalışmalarında olası ortak paydalar aradık. Bu ortak paydalarda tüm genç meslektaşlarımızın hem öz disipline hem de iş disiplinine sahip, ciddi, inançlı, dirençli, titiz sanatçılar ve bireyler olduğu sonucuna vardık. Sanat üretiminden, hiçbir koşul altında vazgeçemediklerini fark ettik. Çalışmalarının zengin anlam katmanları barındıran, kişisel okumalara açık, çok boyutlu yapıtlar olduğunu düşünüyoruz. Meslektaşlarımızın çalışmalarındaki en önemli ortak özelliğın de içi kof, cilalı bir pürüzsüzlük yerine özenli bir derinlik olduğu sonucuna vardık.

Bu sergi farklılıkların ve çeşitliliklerin sadece bir kısmının yeniden buluşmasına tekabül ediyor.

of all those who had been invited to participate in the project. The number of applicants being far above the capacity of the Museum grounds, the selection process had to be stringent. The committee considered the portfolios carefully and from a variety of perspectives, and decided to invite nineteen artists to the first 'Buluşma... Reunion' exhibition.

This is not a thematic exhibition. It consists of the works of young artists who in some point in their lives received an education in the visual arts at Sabancı University, and then continued to develop their careers independently of us. One might at first glance find the exhibition eclectic, but we consider this outcome in line with the educational approach of the Visual Arts Program at Sabancı University, which is open to different personalities, talents, and inclinations independently of the studio instructor's personal attitudes. This approach has led to the emergence of a varied, pluralistic, and eclectic student output, which is precisely what we intended and favor.

As we examined the works of nearly sixty artists submitted to the international selection committee, we wondered whether or not our favoring of such personal variety would preclude the achievement of a certain unity in this exhibition. Whether they were selected for the exhibition or not, we looked for potential common traits among the works of our young colleagues. Our conclusion was that they all seemed to be personally and professionally well disciplined. They appear to be serious, conscientious, as well as meticulous artists and individuals. We noticed that they have not given up on artistic production under any circumstances. We believe that their works are multi-dimensional, harboring rich layers of meaning open to personal readings. We concluded that the most important common attribute in our colleagues' works is a meticulous, but not slick, artistic approach. This exhibition corresponds to the reunion of only some of the varieties and differences in their works.

SANATÇILAR
ARTISTS

BAYRAM **CANDAN**

ASLI **NARİN**

HAYAL **POZANTI**

BERKE **SOYUER**

TAN **MAVİTAN**

ERDEM **TAŞDELEN**

MERİÇ **ALGÜN RINGBORG**

BEYZA **BOYACIOĞLU**

ONUR **CERİTOĞLU**

EGEMEN **DEMİRCİ**

DENİZ **GÜL**

ELİF **SÜSLER**

BURCU **YAĞCIOĞLU**

DENİZ **ÜSTER**

HASAN SALİH **AY**

EGE **KANAR**

BAPTISTE **CROZE**

JULIA **KUL**

CEMRE **YEŞİL**

İZ **ÖZTAT**

EGE KANAR

İstanbul'da 1981'de doğan Kanar, Sabancı Üniversitesi'nde Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Programı'nı tamamladıktan sonra Prag Performans Sanatları Akademisi'nde fotoğraf alanında yüksek lisans yaptı. Lens bazlı görüntülerin ontolojisine odaklanan sanatçı, bellek, mekân ve cismanlık kavramlarına atıfta bulunan işler üretirken dijital imgelerden alternatif baskı tekniklerine, hareketli görüntülerden buluntu fotoğraflara uzanan çeşitli araçlarla çalışıyor. Son dönemde katıldığı sergiler arasında "Birgün Herkes Heykeltıraş Olabilir" (Elhamra Han, 2014), "Focus: Turkey" (Landskrona Foto, 2014), "Yakın Menzil" (İstanbul Modern, 2013), "Birtakım Benzerlikler" (44A, 2012) vardır.

Born in Istanbul in 1981, Kanar graduated from the Visual Arts and Visual Communication Design Program at Sabancı University, and received an MA degree in photography at The Academy of Performing Arts in Prague. Working with a set of tools ranging from digital images to found photographs from video images to alternative printing processes, he explores lens-based images from an ontological standpoint with particular reference to materiality, memory and space. His recent exhibitions include, "Anyone Could Be A Sculptor One Day" (Elhamra Han, 2014), "Focus: Turkey" (Landskrona Foto, 2014), "Close Quarters" (İstanbul Modern, 2013), "Similar in Some Respects" (44A, 2012).

Ege Kanar, fotoğrafın bir mecra olarak barındırdığı potansiyellerden hareketle zaman, hafıza, temsil gibi kavramlar etrafında katmanlı estetik ve felsefi ilişki ağları inşa ediyor. Sanatçının, görsel dizinleri malzemenin fiziksellikğine doğrudan referanslar içermekle birlikte, sergilenme biçimlerini bir deneyime dönüştürerek kapalı ve kesin okumalara direnmiyor. Kanar, imge ve göstergeyi doğrusal bir zaman algısının kıyasına çekerek anakronik bir tarihsellik algısıyla sürekli yeniden ele alıyor. Hatırlanan, olmuş ve olmakta olan anların uçuculuğu ile malzemenin dokunulan ve hissedilen maddi karakteri arasındaki gerilim, sanatçının üretim süreçlerini olasılıklara açık birer araştırma serüvenine dönüştürüyor.

Erken dönem projelerinden *Home* (2005, Yuva), metruk mekânlara dönüşen evleri mesafeli bir gözlemci konumundan ele alıyor. Boş, yıpranmış odaların ışık ve gölgeyle belirginleşen sınırları mekânsal tahribatın boyutlarını görünenin ötesine taşırken kırılğan bir "şimdi"ye de işaret ediyor. Kanar, *Nobody Does Anything Anywhere*'de (2008, Kimse Herhangi bir Yerde Birşey Yapmıyor) önceden çektiği video kamera görüntülerini yeniden fotoğraflayarak elde ettiği fotoğraf serisini bir kitap projesine dönüştürüyor. Birey ve aidiyet kavramlarını bu kez mecralar arası geçirgenlik fikriyle birlikte ele alan sanatçı, kişisel tarihin dijital olarak saklanıp sonsuzca yeniden üretilebilirliği üzerinden, bu kitap aracılığıyla, izleyiciyle diyaloga geçiyor.

Starting from photography's potential as a medium, Ege Kanar builds multi-layered networks of aesthetic and philosophical relationships around such concepts as time, memory, and representation. While the artist's visual indices involve direct references to the physicality of the material, he has transformed the way in which they are exhibited into an experience, thus resisting closed and definitive readings. Drawing images and signs to the margins of the linear perception of time, Kanar reinterprets them within an anachronistic historicity. The tension between the fleetingness of moments that are remembered, have happened, and are happening and the tangible character of the material turn the artist's production processes into exploratory adventures open to possibilities.

In one of Kanar's early projects, *Home* (2005), the artist focused as a detached observer on abandoned houses. In it, the boundaries of empty and dilapidated rooms gain salience through light and shadows, taking the dimensions of spatial destruction beyond the visible and pointing to a fragile 'present.' In *Nobody Does Anything Anywhere* (2008), Kanar re-photographs scenes from videos he filmed in the past, turning the new images into a book project. Taking up the concepts of individuality and belonging, this time together with the idea of permeability among various media, the artist establishes a dialogue with the audience through the

"Buluşma... Reunion" sergisinde görülebilen ve sanatçının yakın dönem üretimlerinden olan *Ölümlüler* (2012) ve *Nerede Biliyorum Ne Zaman Bilmiyorum* (2010- 2014) ise biçimsel deneySELLİKLERİNİN yanı sıra, fotoğrafın görsel kapasitesinin ürettiği duysal ve duygusal güçleri keşfe çıkıyor. Bu etki 19. yüzyıldan bu yana fotoğrafın ontolojisine dair sorgulamaları kat ederek gümüş kaplı cam yüzeye basılmış portre fotoğraflarından, cep telefonu kamerasıyla çekilmiş siyah beyaz fotoğrafların arkadan aydınlatıldığı transparan yüzeylere geçiyor.

Ölümlüler, ifadeleri nerdeyse donmuş, izleyicinin gözlerine doğrudan bakan sekiz portreden oluşuyor. Fotoğrafların basıldığı camın hacmi, ağırlığı ve ışığın gümüşle temasından açığa çıkan doku, gerçekliğin temsilinden çok ondan geriye kalan izi düşündürüyor. Sabit figürlerin göz hareketleri uzun pozlama süresince kaydedilmeye devam ettiğinden her bir hareket farklı bir iz olarak bir diğeriyle iç içe geçiyor, onları bütünleştiren zaman ise ortaya çıkan imajda çoğalıp, izleyicinin fiziksel mekânına yayılıyor. İlk bakışta benzerliklerinin altı çizildiği izlenimi veren bu portreler, bakışın ve temsilin paradoksal doğasını harekete geçirerek aynı zamanda birer ikona dönüşüyor.

Nerede Biliyorum Ne Zaman Bilmiyorum, sanatçının sürece yayılan ve değişerek çoğalan kişisel arşivi niteliğini taşıyor. Her an yeni bir imgenin eklenip bir eskisinin çıkarılabildiği bir arşivdeki fotoğraflar, farklı bağlamlara göre tekrar ele alınıp

başka anlatılar kurguluyor. Hatırlamaya devam edebilmek için unutmanın kaçınılmaz olduğu imgeler dünyası sürekli erişilebilir mobil telefonun hafızasından geçip kalıcı birer âna ve nesneye dönüşüyor. Öte yandan aracın güncelliğinin siyah beyaz imgelerin formları ve atmosferiyle yarattığı karşıtlık, fotoğraf ve geleneksel sunum biçimleri arasındaki çatışmalı temas noktalarını açığa çıkarıyor. Sanatçı bu seriyle yalnızca belirli sunum ve temsil rejimlerine dahil olmayı reddetmekle kalmıyor, aynı zamanda sübjektif bakışını topografik bir haritalandırmaya dönüştürüyor.

☞ PINAR ASAN

storability and endless reproducibility of personal history in digitized form.

Mortals (2012) and *I Know Where I Don't Know When* (2010–2014), on view at the 'Buluşma... Reunion' exhibition, are recent works by the artist which, aside from their experimental forms, explore the sensory and emotional forces produced by the visual capacity of photography. From portraits printed on silver-coated glass plates to transparent surfaces backlit by black and white photographs taken with portable phones, these forces span the questions voiced since the nineteenth century concerning the ontology of photography.

Mortals consists of eight portraits of individuals with near-frozen expressions on their faces, looking straight at the audience. The volume of the glass onto which the photographs are printed, its weight, and the texture produced by the light reflected off the silver bring to mind less a representation of reality than a trace left by it. As the static figures' eye movements continued to be recorded during the lengthy exposures, each movement blends with another as a different trace; for its part, time unites them, multiplying in the images and spreading out into the audience's physical space. At first sight, the portraits give the impression that their similarity is emphasized; setting in motion the paradoxical nature of representation and the gaze, they simultaneously turn into icons.

I Know Where I Don't Know When is the artist's personal archive, spread out over the creative process and growing as it changes. An archive into which an image can be added or another removed at any time, its photographs are taken up in different contexts and used in constructing new narratives. The world of images in which continuing to remember invariably necessitates forgetting passes through the memory of the ever-accessible mobile phone, turning into persistent instants and objects. On the other hand, the contrast between the up-to-date instrument and the form and atmosphere of black-and-white images brings to the fore the points of contact and contention between photography and traditional forms of presentation. With this series, the artist not only refuses to be included in particular regimes of presentation and representation, he also turns his subjective gaze into a topographical mapping process.

☞ PINAR ASAN

*Nerede Biliyorum Ne Zaman
Bilmiyorum, 2010-2014*
Duratrans baskı
21 x 16 cm

*I Know Where I Don't
Know When, 2010-2014*
Backlit durable
transparency print
21 x 16 cm

Ölümlüler, 2012
Cam üzerine gümüş
jelatin baskı
30 x 20 cm

Mortals, 2012
Silver gelatin print
on glass
30 x 20 cm

